

DAVE EGGERS

DE OGEN
EN HET
ONMOGELIJKE

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Ik draai rond rond rond voordat ik ga liggen om te slapen en ik sta eerder op dan de Zon. Ik slaap binnen en slaap buiten en heb in een duizend jaar oude holle boom geslapen. Als ik slaap moet het warm zijn stil zijn vrij van geluid zijn. Als ik slaap droom ik van moeders en wolken en ik droom van gevulde tortilla's want ik ben dol op tortilla's en schrok ze naar binnen.

Ik ben Johannes de hond en ik heb jou gezien. Ik heb je gezien in dit park, waar ik woon. Als je in dit park bent geweest, mijn grote groene winderige park bij de zee, dan heb ik je gezien. Ik heb iedereen gezien die hier is geweest, de wandelaars en hardlopers en fietsers en ruiters en de Bizonzoekers en de picknickers en de boogschutters in hun mantels. Als je hier bent geweest ben je bij mij thuis geweest, waar ik de Ogen ben.

Ik heb jullie allemaal gezien hier. De dikke en dunne en

lange en stinkende mensen. De reizigers en toeristen en buurtbewoners en rolschaatsers en de mensen die onder de bemoste brug op hun koper spelen en de swingende mensen die op die andere brug dansen en mensen met baarden die vliegende schotels in kooien proberen te gooien maar meestal missen. Ik zie alles in dit park, want ik ben de Ogen en het is mijn taak om alles te zien en te melden. Vraag maar aan de schildpadden. Vraag maar aan de eekhoorns. Maar niet aan de eenden, want de eenden weten niks.

Ik ren als een raket. Ik ren als een laserstraal. Je hebt nog nooit iets gezien wat zo hard gaat als ik. Ik laat de aarde de andere kant op draaien als ik ren. Heb je me gezien? Nee, natuurlijk niet. Je kunt me niet gezien hebben. Je vergist je. Niemand heeft me ooit zien rennen want ik ga te snel voor mensenogen. Ik ben zo snel als het licht. En heb je het licht ooit zien bewegen? Nou?

Je hebt het licht nooit zien bewegen. Maar toch vind ik je aardig. Dat had je niet verwacht en ook niet verdiend maar het is zo. Ik vind je aardig.

Ik ben hier geboren. Dat is een verhaal. Mijn moeder was een huishond en dat is ze nog steeds. Maar toen ze zwanger was kwam ze hiernaartoe, naar een holle boom, en wachtte

tot wij geboren werden. Ik weet niet en zij weet zelf ook niet waarom ze ons in het bos wilde krijgen en niet in haar veilige mensenhuis, want ze woonde toen in een mensenhuis en ze heeft een penning en ze krijgt elke dag eten en wordt altijd geaaid en behandeld door mensendokters die haar al die tijd in leven hebben gehouden, veel langer dan ze hier geleefd zou hebben. Waarom ze ons hier heeft gekregen weet ik niet, maar het is zo, en toen wij plakkerig en piepend uit haar kwamen deed ze iets onverwachts: ze koos een van ons – Leonard, mijn broer – en die nam ze mee naar haar mensenhuis en blijkbaar waren haar mensen dolblij dat ze terug was en zielsgelukkig met haar nieuwe zoon. De rest van ons liet ze achter in die holle boom.

Ik ben niet verbitterd.

Ik ben een komeet.

Er staat me vaag iets bij van een andere hond die ons die eerste dagen heeft gevoed toen we puppy's waren. Ik heb wazige herinneringen aan de geur van die hond. Maar was het wel een hond? Of was het een vos, of een wasbeer? Volgens Janie was het een uil. Volgens Joanie was het een eekhoorn. Dat zijn mijn zussen, Joanie en Janie. En dan heb je ook nog mijn broer Steven. Iemand heeft ons die beslissende eerste dagen gevoed en na een paar weken konden we voor onszelf zorgen en dat deden we. We zorgden voor onszelf en we werden groter en we waren braaf. Leonard kreeg voer uit een

zak en wij scharrelden in het park ons kostje bij elkaar.

We hadden honger maar we waren vrij. Ik zorg nog steeds voor mezelf en ik scharrel nog steeds mijn kostje bij elkaar en ik ben nog steeds vrij en altijd vrij geweest. Niemand voert me. Ik heb geen baas en ik ben vrij. Dit is mijn leven. God is de Zon. De wolken zijn haar boodschappers. Regen is gewoon regen.

Dit park is gigantisch. Ik ben geen rekenwonder maar volgens mij is het tienduizend kilometer lang en ongeveer drieduizend kilometer breed. Het is lang en smal en loopt van de grijze stad helemaal tot aan een grijs stuk ruige zee bij een groot winderig strand waar drie of vier keer per jaar mensen verdrieken in de pezige spieren van het woeste water.

Ik ben op dat strand geweest en ik ben niet verdronken. Ik ben straten en wegen overgestoken zonder dat me iets overkwam. Ik heb weleens in een been gebeten als het moest en ik ben van een dak gesprongen en op mijn poten terechtgekomen.

Ik ben sterk.

Ik heb recht in een zonsverduistering gekeken zonder dat er iets gebeurde.

Ik ben onverslaanbaar.

Misschien ga ik wel nooit dood.

In die eerste dagen vonden Joanie en Janie en Steven en ik het afval bij de snackkarren en we aten onze buik daaraan rond. We hoefden er niets voor te doen en we aten goed. We aten halfopgegeten hotdogs en stukken zoute krakeling en dronken aangebroken bekers sap en frisdrank en die frisdrank spuugden we uit want die vonden we smerig en dat vinden we nog steeds. Er was hier heel veel eten en daardoor was en is het heel makkelijk om vaak en goed te eten.

Toen verdwenen Joanie en Janie en Steven en dat ging heel vreemd. We waren nog puppy's, dat weet ik nu. We waren allemaal puppy's en keken op een dag naar de mensen die bij de brug aan het dansen waren, we zaten daar met z'n vieren en we keken naar de band en het dansen toen Joanie en Steven ineens werden opgetild door mensenhanden en die mensen zeiden dat ze puppy's waren en zo klein en zo zacht en ik dacht *nee*. Ik dacht *nee* en ik zei *rennen* tegen Janie, maar zij dacht *ja* en zei *ja* en ze bleef en werd ook opgetild.

En zo werden zij meegenomen door mensen en ik neem aan dat ze aangelijnde honden werden – huisdieren – en ik rende het bos in waar ik vrij bleef en de Ogen werd.